

Ivan Mládek

„Místo státního tajemníka Spojených států bych bral!“

text: MAREK GREGOR
foto: PAVEL KARAS

V sedmdesátých letech písně Ivana Mládky (70) doslova zlidověly. Popěvky jako „Z NDR do MLR jel jsem přes ČSSR“ nebo „Dáša jedla cukroví, zkazila si chrup. Chrup!“, zněly na každém rohu. Devadesátá léta Mládkovi zase otevřela dveře novácké televizní zábavy dokořán. A když už se zdálo, že své publikum těžko něčím novým překvapí, stal se před několika roky, díky své legendární písni Jožin z bažin, „objevem“ v Polsku. Nyní se chystal na turné, které mu však překazila začínající prezidentská kampaň, tak alespoň vydává premiérovou knihu edice Mládek do kapsy Blbeček Max zasazenou do dob vlády Marie Terezie.

// Ve druhé polovině října jste se měl rozjet na „šňůru“ s názvem Poslední turné před zvolením prezidentem. Čeho byste chtěl být prezidentem vy?

Už jsem byl dvakrát prezidentem pivního spolku Zlatá Praha, a tak už jsem si to užil. Trochu jsme na ten vtípek, že se jedná o poslední turné před zvolením prezidentem, doplatili, kampaň pořádající agentury tak trochu splynula s kampaní opravdových kandidátů na prezidenta. A když v srpnu přibily ještě problémy se zabezpečováním reklamních billboardů, rozhodli jsme se přeložit tohle turné na květen.

// Aby si vás nepopletli s Vladimírem Francem, kolegou z OSA?

Myslíte s tím mým negativem? Nemyslím.

// Mimochodem, kolik prezidentů jste už potkal?

O Prvních májích v padesátých letech jsem jako pionýr mával třepetalkou na Gottwalda a na Zápotockého. Vídal jsem je na Václaváku, tak z dvaceti třiceti metrů. Na vrahy vypadali oba docela sympaticky. Až pak jsem narazil až na Václava Havla a Václava Klause.

// Jaké vám na ně utkvěly vzpomínky?

S dělnickými prezidenty, tedy Gottwaldem a Zápotockým jsem „bohužel“ nic nezažil, ale s naším prvním nedělnickým prezidentem Václavem Havlem jsem se často setkával už někdy kolem roku 1966. Tehdy jsem pravidelně vystupoval na nočních jam sessionech ve Viole, kde on býval častým hostem. Osobně jsme se neznali. Ostatně, já po tom ani moc netoužil. Tenkrát mě zajímala jenom muzika a do politiky jsem se raději nepletl. Nehledě k tomu, že parta, se kterou Havel ve Viole sedával, se mi moc nelíbila. Na můj vkus v ní bylo až příliš bývalých zanícených komunistů let padesátých. Jeden zážitek s Václavem Havlem si ale pamatuji dobře. S kolegou muzikantem jsme náhodou upozorovali, jak mu nějaký chlapíci v baloňácích vypustili všechny čtyři pneumatiky z opodál zaparkovaného mercedesa. Nejspíš se jednalo o nějaké rozpustilé estébáky, kteří ho šmírovali. Pak za rohem upozorovali, jak si

bude přední disident počínat. Zklamal je. Místo, aby před Violou začal hořekovat, pod plným plynem zmizel v dáli na vypuštěných gumách. Nebyli jsme si jisti, jestli tak chtěl estébákům „vypálit rybník“, anebo byl tak ovíněný, že si žádných podezřelých zvuků ani drncání nevšiml. A s Václavem Klausem? S tím se znám osobně už z dob studií na Vysoké škole ekonomické. A později jsem ho s Banjo Bandem pravidelně podporoval při volebních kampaních. Hodně jsem mu toho už snědl a vypil na různých společenských akcích, na které mne zve.

// Takže pokud by se Václav Klaus rozhodl znovu kandidovat například do parlamentu, vyrazíte s ním na šňůru?

Samozřejmě, nacvičíme spolu nějakou scénku, naučím ho nějakou písničku a vyrazíme.

// Jednou jste se prý zamyslel, jak byste se zachoval, kdyby vás navrhli na prezidenta. I po pěti pivech jste si prý byl naprosto jist, že svobodu kočovného muzikanta nevyměníte ani za funkci prezidenta Spojených států. Že si takhle zbytek života nechcete nechat zkazit. Platí to nadále?

Platí, ale státního tajemníka Spojených států bych bral! Je to prý velká flákárna.

// Před pár lety jste expandoval do Polska, chystáte frontální útok na nějakou jinou zemi?

Rádi bychom chystali, ale není kam. Velmi nadějně to vypadalo v Rusku. Jožin z bažin se tam ujal podobně jako v Polsku, ale jenže nám to tam politicky „polepila“ satirická skupina Murzilka International, která na náš klip nazpívala parodii zesměšňující bábušku Putina. V Polsku se stalo něco podobného, ale tam jezdit smíme. V Polsku to holt ještě nemají tak dopracované jako v Rusku, mají co dohánět.

// O Američanech se dříve humorně říkalo, že jsou převlečení Rusové. Ameriku jste párkrát navštívil, dříve byla pro nás zemí zaslíbenou, jak ji vnímáte v dnes?

Byl jsem tam „párkrát“ dvakrát. Poprvé v roce 1983 na devizový příslib a podruhé v roce 2006 s kapelou. Poprvé jsem USA a Kanadu za 3 měsíce objel kolem dokola, podruhé jsme to objeli dvakrát za 7 týdnů. Byl to foř! Odehráli jsme asi 35 představení a najezdili

27 tisíc kilometrů. Půjčili si úplně nové auto a vrátili jim pak dost ojetou „plechovku“. A máte pravdu, že za komunistů byla Amerika pro nás zemí zaslíbenou – a na rozdíl od mnohých lidí je jí pro nás dodnes. V těch nejpodstatnějších věcech jsou USA, podle mě, stále daleko před námi.

// Spojené státy jako vzor?

Mým vzorem je hlavně spravedlivý americký kapitalismus. Teď to tam trochu kazí levicový Obama, ale já věřím Američanům, že to tak nenechají. Ačkoliv nemají se socialismem žádné zkušenosti a mohou klidně naletět, uvidíme.

// Léta se hudební fanoušci nejen u nás dělili na ty, kteří vzdávali úctu Beatles, adorovali Rolling Stones nebo nedali dopustit na Pink Floyd. Kam byste se zařadil vy?

Nepatřím ani do jedné skupiny, všechny tři jmenované kapely jsou mi naprosto cizí a vzdálené. U mne se zastavil čas ve třicátých letech, mí miláčkové jsou stále Fats Waller, Art Tatum, Django Reinhardt, Red Nichols, Lionel Hampton – ale teď zase asi já na vás mluvím neznámou řečí... Jsem nenapravitelný hudební konzervativce, mám rád starou americkou muziku, která se hraje na víc než tři akordy, swinguje a je veselá. Tím nechci říci, že by současná moderní muzika nebyla dobrá a že ji nehrají skvělí muzikanti. Když někdy něco proti své vůli vyslechnu, poznám samozřejmě, že je kvalitní, ale nemám ji rád. CD bych si nekoupil. Stejně jako by si asi ti mladí muzikanti nikdy nekoupili nějaký dixieland.

// U mne se zastavil čas ve třicátých letech, mí miláčkové jsou stále Fats Waller, Art Tatum, Django Reinhardt, Red Nichols, Lionel Hampton.

// OSA možná funguje celkem dobře, ale ochranné organizace v zahraničí skoro vůbec. Tak praví aspoň moje zkušenost.

// Nebojte, ke mně nepromlouváte neznámou řečí. Mne také vychovával jazz, ale ne ten ze třicátých let, ale ze začátku osmdesátých let, tedy končící Parnas nebo tehdy rozjetá Reduta, kde hrávali Laco Deczi, Michal Gera, Jiří Stivín nebo Martin Kratochvíl. S některými z nich jste prý hrával...

Na pódiu jsem hrál jen s Jirkou Stivínem a Martinem Kratochvílem, a to asi už před padesáti lety na nějaké boudě v Krkonoších. Ale moc jsme si jako muzikanti nerozuměli, já neuměl moderní jazz, a oni zase neuměli zahrát: Samá královna ceduličku psala. Vlastně uměli, ale jenom jako Thelonious Monk. Když to jednou Martin Kratochvíl na přání takhle zahrál, tak musel tu stovku, co mu přilepili na čelo, zase vrátit. Ale jinak jsem se i s ostatními jazzovými muzikanty té doby znal velmi dobře právě z Violy. Střídali se tam s naším Old Time Triem, které sice do koncepce tamního divadla poezie hudebně moc nezapadalo, ale drželi jsme se tam díky tomu, že na nás chodilo nejméně stížností pro nadměrný noční hluk. Nemaje bicí, byli jsme ze všech nejtišší. Naši zbraní v konkurenčním boji o termíny ve Viole nebyl jazz, ale něha.

// Před několika lety jsem se na jedné konferenci v Budapešti potkal s prvním manažerem skupiny Pink Floyd Peterem Jennerem a on mi tehdy mimo jiné vysvětloval jeho vlastní představu řešení auto-

rských práv z internetu. Navrhoval, aby se vše řešilo paušálně, podobně jako u veřejnoprávních televizí. Připojíte se k netu, paušálně za měsíc zaplatíte v našich penězích cca stovku.

Jsem pro. A také by bylo skvělé, kdyby se z té stovky něco dostalo k autorům! Důležité je, aby se ta stovka na pouti k autorovi nerozplynula. Její cesta od nějakého toho konzumenta k autorovi je daleká. OSA možná funguje celkem dobře, ale ochranné organizace v zahraničí skoro vůbec. Tak praví aspoň moje zkušenost.

// Doporučíte tedy, jako dlouholetý člen OSA, vstup do vašich řad i mladším hudebníkům? Často se říká, že rozdělování OSA není zcela transparentní?

Jako vyučený ekonom nejsem přítelem přílišného přerozdělování, teď se mi socialismus v OSA moc nelíbí, ale za pár let mi třeba bude dobrý. Nebude to špatný pocit, když se budu jako starý dědek už jenom válet na gauči a budu mít „stejnou OSU“, jako mladý nadšený hudebník, který denně hraje a nahrává jedno CD za druhým.

Banjoband Ivana Mládka na Open Air festu

